

L'APUNT El silenci com a defensa psicològica Lluís Llorc

D'uns anys ençà, quan es parla de literatura nòrdica el primer que ve al cap són autors de novel·la policíaca. Hi ha una sèrie d'autors, però, que escriuen fora d'un gènere tan específic i que ho fan amb unes temàtiques i un estil molt nòrdics: Per Olof Enquist, Maja Lunde, Henrik Nordbrandt, Hanne Ørstavik, Karl Ove Knausgård, Sofi Oksanen, Per Petterson... Les Hores

acaba de publicar *Benvinguts a Amèrica*, de la sueca Linda Boström Knausgård (amb traducció de Carolina Moreno), que és una bona mostra d'aquest estil gèlid, subtil, concís, d'una bellesa per moments angoixant. Aquesta recomanable obra breu està protagonitzada per una adolescent que deixa de parlar. El silenci com a arma de defensa davant un trauma. Inquietant.

La sala Razzmatazz de Barcelona, que no ha ofert cap concert des del 9 de març del 2020, fotografiada divendres al vespre ■ ORIOL DURAN

sales que, d'altra banda, van agafar-se a les poques possibilitats de moviment que a partir del maig de l'anys passat va permetre el Procicat, hi ha el Sunset Jazz Club de Girona, que, junt amb el Jamboree de la plaça Reial de Barcelona, va oferir el 28 de maig el primer concert de la represa cultural a Catalunya. "Ho vam anunciar com el primer concert del món, però teníem clar que la notícia no era tant que una sala fes un concert sinó que la resta seguien tancades", explica Alix Levy, director artístic de la cava. Des de llavors, el Sunset, menys quan durant unes setmanes a la tardor es va impedir a les sales poder programar cap activitat, no ha deixat mai de fer concerts. "Hem reduït molt les actuacions", matisa, però, Levy. "Si

abans fèiem almenys quatre concerts a la setmana, ara en fem quatre en un mes." A l'agenda hi ha actuacions programades tan destacables com les del To Wit Trio amb Jorge Pardo o l'Andreu Zaragoza Quartet amb l'integrande de Snarky Puppy –i nou veï de Barcelona– Michael League, però, com tantes altres sales, i malgrat les particularitats del Sunset, que es finança en part amb les quotes dels seus socis, sense servei de barra dif-

"Els concerts ja no eren rendibles abans de la pandèmia. I, ara, sense la barra, ho són menys"

cilment serà possible fer més passes endavant. "La programació de concerts ja no era rendible abans de la pandèmia. I, ara, sense la barra, encara ho és menys", conclou Alix Levy.

Els tests, l'esperança

Veure sales amb un públic ballant o cantant en grans concerts és un escenari que, un any després de l'inici de la pandèmia, queda encara llunyà, però es comencen a entreveure maneres amb què poder avançar. "Els tests d'antígens serien un avenç", reconeix Carmen Zapata, gerent de l'Asacc. "Poder constatar, en el moment d'entrar en una sala, que no tens prou càrrega vírica per contagiar, ens hauria de poder permetre fer activitats amb més gent i, per fi, sense cadires." ■

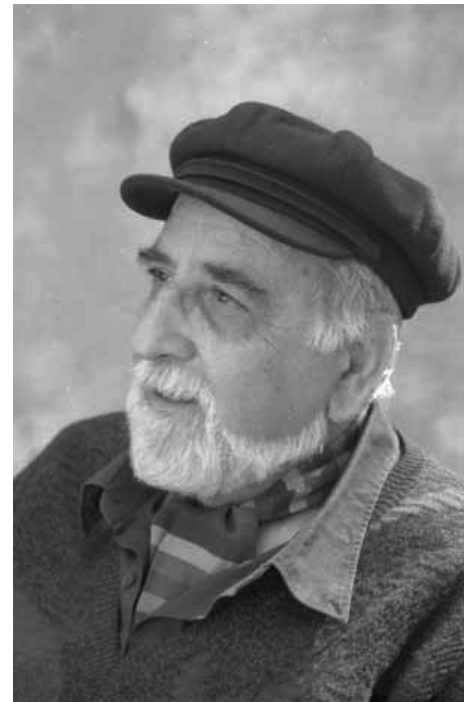
El director de teatre Josep Anton Codina va morir divendres a Barcelona

Comiat a la Cova del Drac

J.B.
BARCELONA

El company de platea, de claustre i d'escenari Guillem-Jordi Graells recorda en el llibre publicat *Una fita en el paisatge teatral* (Institut del Teatre, 2019) que el mateix Joan Anton Codina es reconeixia formar part de la patum al final de la seva vida: el 2018 havia rebut el Premi Nacional de Cultura. Després de sis dècades de carrera, que va començar en el teatre independent (Albert Boadella va fer-li d'ajudant de direcció en algun dels primers treballs, molt abans de la creació d'Els Joglars), Codina va significar-se al costat de Maria Aurèlia Capmany i de Ricard Salvat a l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual (Eadag). També van ser celebrades les seves propostes de cabaret teatral a la Cova del Drac amb la Cia Ca Barretl, una de les moltes companyies que va impulsar. El director de teatre, que el 2019 havia cedit el seu fons documental al Museu de les Arts Escèniques, i que va ser professor de l'Institut del Teatre, va morir divendres a Barcelona a l'edat de 89 anys.

La seva alçada i característica gorra i barba el feien molt visible en les representacions teatrals. Sovint, perquè li reservaven els preuats seients del passadís per poder estirar les cames, recorda sorneguer Graells. En la seva llarga trajectòria teatral (des del 1948 fent d'actor a *El pollastre*, de l'Agrupament Escolta de Mare de Déu de Montserrat) va sovintejar escoltisme, teatre d'aficionats i les incipients

Joan Anton Codina en una imatge d'arxiu ■ COLITA / FOTO CEDIDA PER L'INSTITUT DEL TEATRE (FONS MAE)

Agrupació Dramàtica de Barcelona i Eadag. Va tenir una breu experiència d'ajudant de direcció en diferents teatres italians i des d'on va mantenir relació amb directors com Giorgio Strehler, l'actor Vittorio Gassman o els re-

Premi Nacional de Cultura 2018, va estar sis dècades amatent al teatre a Catalunya

volucionaris Living Theatre.

A Catalunya, va alternar les direccions de teatres amb les programacions de festivals (amb diverses iniciatives a Tarragona, així com amb la col·laboració en la direcció al Grec el 1984 i 1985). També va impartir classes de teatre a molts col·lectius abans que als anys vuitanta entrés en nòmina de l'Institut del Teatre. Entre moltes fites que caldrà agrair-li, el 1977 va ser el responsable de l'àrea de teatre del Congrés de Cultura Catalana i programa-